

מהקרבה, ואפילו עדיין לא נשחט, **שכן כלל בידינו, כל חטאת שמתו בעליה, נפסלת** מיד, ודינה למיתה, [שמכניסה לחדר בלא מזון עד שמתה], ואם כן, מאחר שבמות הראשון נפסל פרו, ודאי מביא השני פר אחר.

ורבין בר רב אדא אמר לדחות זאת, באמרו לרבא, ששמע מתלמידיו של רבא בשם רב עמרם, שפרו של כהן גדול חטאת ציבור הוא, שהוא בא לכפר על כהן גדול ועל אחיו הכהנים, שנאמר בו "וְכִפֵּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ" (ויקרא ט"ז י"א), **וכלל בידינו, שחטאת ציבור אינה נפסלת במיתת בעלים** [כי לא מתו כל הציבור], ואם כן, יתכן שהשני יכול להיכנס בדם פר הראשון.

ורצו להביא ראיה לכך שקרבן זה נחשב קרבן ציבור, מהמחלוקת הנזכרת לעיל, בעניין קרבנות הדוחים את השבת והטומאה. שהיו סבורים שרבי מאיר מודה לתנא קמא, שהחילוק הוא בין קרבנות יחיד לקרבנות ציבור, ומחלוקתם היא, האם פר יום הכפורים וחביתי כהן גדול נחשבים קרבנות יחיד או קרבנות ציבור. ודעת תנא קמא, שהם נחשבים קרבנות ציבור.

אולם דחו זאת, כי על כרחך לא בזה נחלקו, והכל מודים שפר יום הכפורים הוא קרבן יחיד, ומחלוקתם היא אם דחיית שבת וטומאה תלויה בקרבנות ציבור ויחיד, או שדחיית שבת וטומאה תלויה בזמן קבוע ואינו קבוע.

ואמר אבוי, להביא ראיה מברייתא, שודאי יש מי שאומר שפר יום הכפורים הוא קרבן ציבור, [ולכל הפחות לדעה זו, אם מת כהן גדול, הפר נפסל, וכהן שני מביא פר אחר].

שכן שנינו בברייתא, שנחלקו רבי יהודה כנגד רבי אלעזר ורבי שמעון, בענין פר ושעיר של יום הכפורים שאבדו, [וכן בענין שעירי עבודה זרה שאבדו^א], **והפריש אחרים תחתיהם, ונמצאו לאחר שהקריב את האחרונים**.

שלדעת רבי יהודה, דינם למיתה, כדין חטאת שנתכפרו בעליה באחר^ב.

^א בכל דוכתא נקט פר העלם דבר לשון יחיד, ושעירי עבודת כוכבים לשון רבים. ותימה הוא, אמאי, אי כמאן דאמר בפרק קמא דהוריות, דכל שבת ושבת מביא שעיר בעבודת כוכבים, ולהכי נקט לשון רבים, אם כן נימא נמי פרי העלם דבר, דסבירא ליה דבשאר מצות כל שבת ושבת מביא פר. ונראה לי דסבירא ליה כל שבת ושבת מביא שעיר, והא דלא נקט פרי העלם דבר, משום דלא פסיקא ליה, דאתי למיטעי למימר דאיירי נמי בפר שמביא צבור בעבודת כוכבים, וזה אינו, דההיא עולה הוי, הלכך נקט פר דלא ניתו למיטעי. [תוס'].

^ב חמש חטאות מתות, (א) ולד חטאת, (ב) ותמורת חטאת, (ג) וחטאת שמתו בעליה, (ד) ושכפרו בעליה, (ה) ושעברה שנתה. [רש"י].